

Οι σχέσεις μας με τους συνανθρώπους μας και η διατάραξή τους

[Ορθοδοξία](#) / [Ιερός Άμβων](#)

(†) [Μητροπολίτης Πισιδίας Σωτήριος Τράμπας](#)

ΟΜΙΛΙΑ ΣΤΟ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Ρωμ. 15,1-7)

Ένα πολύ σοβαρό πρόβλημα που ταλανίζει την κοινωνία, σε όλα τα επίπεδα, είναι η διατάραξη των σχέσεων των ανθρώπων. Ακόμη και μέσα στην ίδια οικογένεια• σύζυγοι δεν μπορούν να συνεννοηθούν μεταξύ τους και κάποιιοι χωρίζουν. Παιδιά δεν μπορούν να αποδεχθούν τους γονείς τους και χάνονται από την οικογένεια. Η και το αντίθετο• γονείς δεν μπορούν να κατανοήσουν τα παιδιά τους και βρίσκονται σε συχνή διαμάχη μαζί τους. Αδέρφια, φίλοι, συνεργάτες, γείτονες, συμπατριώτες δημιουργούν ψυχρότητες μεταξύ τους, αλληλοκατηγορούνται και αποφεύγουν να ιδεί ο ένας τον άλλον, άν δεν κάνουν και άλλα χειρότερα.

Πολλές είναι οι αιτίες, που διαταράσσουν τις μεταξύ μας σχέσεις. Οι πιό συνηθισμένες έχουν σχέση με τον εγωισμό μας. Όταν ο άλλος κάνει ή πει κάτι, που θεωρούμε ότι ήταν προσβλητικό για μας• ότι μείωσε την προσωπικότητά μας και μας θεωρεί κατωτέρους του. Η όταν αισθανόμαστε ότι η δική μας ενέργεια και

γνώμη, για κάποιο θέμα, είναι σωστή, και επιμένουμε φορτικά να την επιβάλουμε στον άλλον, επέρχεται σύγκρουση μεταξύ μας, με θλιβερές πάντοτε συνέπειες για όλους μας.

Ο Απόστολος Παύλος, για να μας βοηθήσει να διατηρούμε αγαθές σχέσεις μεταξύ μας, με το σημερινό Ανάγνωσμα από την προς Ρωμαίους Επιστολή του, μας δίνει θεόπνευστες κατευθύνσεις• ας τις προσέξουμε.

-«Όσοι έχουμε δυνατή πίστη οφείλουμε να ανεχόμαστε τις αδυναμίες όσων έχουν αδύναμη πίστη » (στίχ. 1).

Και αν ακόμη έχουμε δίκιο, και αισθανόμαστε δυνατή την πίστη μας, ως πιά ισχυροί, οφείλουμε να ανεχόμαστε τις αδυναμίες όσων έχουν αδύναμη πίστη και δεν μπορούν να εκτιμήσουν σωστά τα γεγονότα.

Ας προσέξουμε τη λέξη «οφείλομεν», την οποία στο πρωτότυπο ελληνικό κείμενο προτάσσει ο Παύλος. Δεν έχουμε δυνατότητα επιλογής: οφείλουμε να ανεχόμαστε τις αδυναμίες των αδυνάτων. Ο άλλος με μειωμένη πίστη• με μειωμένη γνώση του θελήματος του Θεού• ή ακόμη και με μειωμένα διανοητικά προσόντα, ή από παρεξήγηση, μπορεί να μη καταλαβαίνει τί συνέπειες έχουν αυτά που κάνει ή λέγει. Βέβαια, είναι χρέος αγάπης, ανάλογα με την περίπτωση, να τον βοηθήσουμε να καταλάβει το σωστό• αλλ' όμως, αν για οποιαδήποτε αιτία δεν καταλαβαίνει

και επιμένει, δεν υπάρχει καλύτερη αντιμετώπιση από το να ανεχθούμε τις αδυναμίες του, και να μη τον αποξενώσουμε από την αγάπη μας, όπως μας διδάσκει ο Μέγας Απόστολος.

Μία δεύτερη σοφή προτροπή του Αποστόλου Παύλου είναι:

-«Να μη κάνουμε ό,τι αρέσει σε μας. Ο καθένας μας να γίνεται αρεστός στον πλησίον του, ώστε να τον βοηθεί να προκόβει στο αγαθό κι έτσι να τον οικοδομεί στην αρετή» (στίχ. 1-2).

Αν ο καθένας μας κάνει αυτό που αρέσει στον εαυτό του και αδιαφορεί αν τον άλλον τον βλάπτει ή τον στενοχωρεί, φυσική συνέπεια είναι να συγκρουστούμε μεταξύ μας. Αν όμως, προσέχουμε αυτό που κάνουμε να μην αδικεί τον άλλον, αλλά να τον ωφελεί, όπως γράφει ο Παύλος, τότε κυριαρχεί η ειρήνη και χαρά μεταξύ μας.

Σε άλλο σημείο της ίδιας Επιστολής του ο Παύλος προσθέτει και κάτι ακόμη πολύ σημαντικό: «Να προλαβαίνει καθένας πρώτος να δείξει την εκτίμησή του στον άλλον»(Ρωμ.12,10). Τότε οι οικογενειακές και φιλικές σχέσεις , καθώς και των συνεργαζομένων, ποτέ δεν θα διαταραχθούν.

Η τρίτη προτροπή του Αποστόλου Παύλου αναφέρεται στην υπομονή. Από την πείρα γνωρίζουμε πόσες δυσκολίες αντιμετωπίζουμε στη συνεννόησή μας με τους άλλους και εξ αιτίας του διαφορετικού χαρακτήρα μας. Σε αυτές τις περιπτώσεις ο Παύλος μας συνιστά την υπομονή:

-«Με την υπομονή και την ενθάρρυνση, που δίνει η Γραφή, θα στηριχτεί η ελπίδα μας» (στίχ. 4). «Είθε ο Θεός, που χαρίζει την υπομονή και την ενθάρρυνση, να σας δώσει την ομόνοια σύμφωνα με το θέλημα του Ιησού Χριστού» (στίχ. 6).

Άπειρα τα περιστατικά που πείθουν ότι η υπομονή είναι μία από τις μεγαλύτερες αρετές, που μας σώζει από πολλές δύσκολες καταστάσεις. Ο Κύριος είπε: «Με την υπομονή σας θα σώσετε τη ζωή σας» (Λουκ. 21,19). Τα παραδείγματα που μας παρουσιάζει η Αγία Γραφή, σαν τον Ιώβ, μας βοηθούν και ενθαρρύνουν να αντιμετωπίζουμε με υπομονή τις δυσκολίες της ζωής, κατά τρόπον επιτυχημένον. Και καθώς η υπομονή είναι θείον δώρον , εύχεται ο Απόστολος να τη χαρίζει και σε μάς ο Θεός, για να έχουμε ομόνοια μεταξύ μας.

Και καταλήγει ο Απόστολος με τούτα τα λόγια:

«Να δέχεστε ο ένας τον άλλον όπως δέχτηκε κι εσάς ο Χριστός, για να δοξάζεται ο Θεός» (στίχ.7).

Αγαπητοί μου αδελφοί και αδελφές, εάν μόνον τα τελευταία αυτά λόγια του Αποστόλου είχαμε συνεχώς στη σκέψη μας, ποτέ δεν θα αφήναμε περιθώρια να διασαλεύονται οι αρμονικές σχέσεις με τους συνανθρώπους μας. Ο Χριστός μας δέχτηκε! Σε τί κατάσταση βρισκόμασταν εμείς όταν ο Χριστός όλα τα παρέβλεψε, όλα τα συγχώρεσε, όλα τα ξέχασε και μας δέχτηκε ως αδελφούς Του και πέθανε στο Σταυρό για μας; Μας απαντά ο Παύλος: «Ενώ εμείς ζούσαμε ακόμη στην αμαρτία, ο Χριστός έδωσε τη ζωή Του για μας» (Ρωμ. 5,8). Έτσι να αποδεχόμαστε κι εμείς τους συνανθρώπους μας, με ανεκτικότητα, υπομονή αγάπη, παρόλα τα σφάλματά τους και τις προσβολές και τις αδικίες που μας έκαναν. Και τότε η ομόνοια, η ειρήνη και η χαρά θα κυριαρχούν στη ζωή μας. Αμήν.

<https://bit.ly/3isr9uU>